

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Troubadouren

Citation: Hertz, Henrik: "Troubadouren", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid56735.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange vifte for den flygtige Vind.
Jeg sang om Fugleqvadder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjærligheds Nød?
Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død.

- »Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?«
- Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

23

- »Dit Øie, Troubadour, er af friske Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre -
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat.«

- Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked' jeg min Frænke,
Men voved' ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Taarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared'
En Fremmed til sin Huusbond - da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taarer speile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot.

24

- »O, tael, bliv ved at tale, min faure Troubadour!
Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebuur.
Jeg skal ei Foden flytte.
Jeg skal bestandigt lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Øie læst;
Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Læber nølte
Og dulgte hvad du følte,
Og altfor undseelig var vor daglige Gjæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled' til mit Hjerte, han pukked' paa sin Magt.
Man bad og man besvor mig -

Ak, Elskte! - om du troer mig -
Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Hustru jeg skjænkte ham min Vaar.
Men eensomt var mit Hjerte;
Thi Den, jeg meest begjærte,
Han vender først tilbage med graanende Haar.

25

Hvi kommer du saa sildigt? O, jeg har sørget svart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung fgjen!
De dybe Rynker blues ved at skjæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu som før, min Frænde!
Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaae kun din Arm om mit Liv!
Og hviil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Viv!
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig beskjære,
Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

- Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
Nu skal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde;
Den vil jeg strøe som Roser paa din falmende Kind.

26

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst!«